

HAYAT İÇİN HAYAT

HAYAT İÇİN HAYAT

Sevgili okuyucular!

Seneler önce bir kasabada iki erkek kardeş yaşırdı. Genç olan kardeşin adı Hilmiydi. O, her gün içki içerdi. Kabağatleri ve günahları çoktu. Günahını bırakmak için hiçbir isteği yoktu. Kötü bir hayat yaşamaya devam ederdi.

Onun agası Orhan, Allahtan korkan, alçakgönüllü, iyiliksever, temiz bir insandı. Allahı şanlayan bir hayat yaşırdı. Candan, yorulmayan bir imanı vardı. Kendini Allaha vermiş bir adamdı. Orhan, kardeşisinin bu kötü hayatına üzüldü. Birçok kere gözyaşlarıyla Hilmiye yalvardı, bu kötü hayattan vazgeçsin. Ama Hilmi onun yalvarışlarına kulak asmazdı. Kendi bedenine ve ruhuna zarar vermeye devam etti. Hilmi, Orhan agasının kendisi için Allaha candan yalvarmasına gülerdi.

Bir gece Orhan evde yalnızdı. Bekledi, Hilmi eve dönsün. Birden evin kapısı kuvvetle vuruldu. Orhan hemen kapıyı açtı. Kardeşi çabuk içeriye girdi. Hilmi titriyordu. Onun yüzü korkudan sarı olmuştu. Rubaları kanlar içindeydi... Orhana: "Beni kurtar! Beni sakla! Beni kovalıyorlar. Ben bir adam öldürdüm. Kana bak, bunlar onun kanları..." dedi.

Orhan düşündü: Onu nasıl saklamalıyım ki, onu kimse bulmasın? Orhanın Hilmiye karşı olan sevgisi şaşırtıcıydı. Hiç vakit kaybetmedi. Orhan, Hilminin kanlı rubalarını giydi. Kendi rubalarını Hilmiye giydirdi, sonra onu bir yan odaya kapattı. Biraz sonra polisler içeriye girdiler. Aralarından biri, "Bu evdir, baştan bunu söylemişim" dedi. Orhana yaklaştılar, yüzüne ve rubalarına dikkatle baktılar. Biri ona sordu: "Adam öldüren sen misin?" O, cevap vermedi. Sabırsız bir polis, öbürüne döndü ve "Niçin soruyorsun? Görmüyor musun, rubaları kan içinde! Gel, onu bağlayalım, götürelim!" dedi. Polisler Orhanın ellerini bağladılar. Sonra onu karanlık yollardan geçirdiler ve onu hapiste

bir odaya kapattılar.

Sabah oldu ve polisler Orhanı sorguya çekmek için geldiler. Orhan yalnız şöyle dedi: "Biliyorum, bu kabağat için ölecem. Beni çabuk öldürün, benim için daha iyi olur."

Birkaç gün sonra onu dava yerine götürdüler ve onu davayı gören adamın karşısına çıkardılar. Adam Orhanın lekeli rubalarına baktı ve "Şahit lâzım değil, her şey açıkça görülüyor" dedi. Sonra Orhana sordu: "Advokatın var mı?" "Hayır." "Kendini haklı çıkarmak istemiyor musun?" Orhan kuvvetli, kurajlı bir sesle cevap verdi. "Hayır, istemiyorum" dedi.

Davayı bitirdiler. Orhana ölüm cezasını verdiler. Orhan sustu. Öldürülmeden bir gün önce, hiç beklenmeyen bir şey oldu. Orhan konuşmak istedi. İsted i hapisin direktoru kendisine kadar gelsin. Direktör onun odasına girdi. Orhan ona yalvardı: "Ölüme yakın bir insanın son isteğini yerine getirecek misiniz? Bana bir iyilik etmek istiyor musunuz? Size yalvarıyorum, bana bir kyat ve bir kalem verin. Bir mektup yazacam ve kapatacam. Allahın önünde bana söz verin, bu mektubu açmayacaksınız ve ölümümden sonra onu istediğim adrese yollayacaksınız. Bana güvenin, bu isteğimde kötü bir düşünce yoktur. Yarın benim ruhum Allahın önüne çıkacak. Son saatlerimde yalan söylemiyorum." Soran gözlerle direktörün cevabını bekledi.

Direktör, Orhanın yüzüne dikkatle baktı. Onun sözlerinden şüphelenmedi. Orhanın isteklerini geri çeviremedi, çünkü ölecek olan adam bütün canını bu isteğe vermişti. Orhan esenlikle doluydu. Gözleri parlıyordu...

Direktör, bir kyat, kalem ve bir mektup pliki kendi eliyle getirdi ve ona verdi. Orhana, "Kalbin rahat olsun, ben isteğini yerine getirecem" diye söz verdi. Orhan Hilmiye mektup yazdı. Akşam, odanın önüne gelen bekçi Orhandan mektubu aldı.

Bir gece geçti; öyle bir gece ki, bazıları için rahat, bazıları için sıkıntılı, çokları için günahlı - ölecek olan Orhan için uykusuz bir

gece, ama esenlikle dolu bir gece.

Sabah oldu ve yeni bir gün başladı. İnsanlar, her günkü gibi, gene işlerine gittiler. Orhan'ı ölüme götürenler de iş başına geçtiler. Bir saat sonra her şey bitmişti.

Aradan kısa bir vakit geçti. Mektubu bir polisle Hilminin evine gönderdiler. Hilmi çok korktu. Kapıyı açtı ve mektubu aldı. Mektup sanki yanlışıyla gelmiş gibi, Hilmi ona uzun zaman baktı. En sonunda mektubu açtı, okudu...

Birden büyük acıyla içini çekti. Delirmiş biri gibi, evin içinde gezinmeye başladı. Bütün bedeni titriyordu. Yüksek sesle bağırıyordu. Hilmiyi bu kadar acılar içinde bırakan mektupta neler yazılıydı acaba? Çok değil, yalnız birkaç söz:

"Yarın senin rubalarınla senin için ölüyorum. Sen de benim rubalarımın beni an. Doğru ve Allahın hoşuna giden bir hayat yaşa! ... Orhan agan"

"Senin için ölüyorum!" Hilminin taş gibi sert olan kalbi sanki yağ gibi eridi. Orhan'ın yazmış olduğu bu sözleri yüksek sesle tekrar okudu: "SENİN İÇİN ÖLÜYORUM."

Belki daha ölmemiştir!... Orhan'ı kurtarmak için Hilmi çabuk hapse kadar kaçtı. Orada onu durdurdular. Hilmi onlara çok yalvardı. Direktörü görmek istedi. Yalvarmasına dayanamadılar. Onu direktörün yanına götürdüler. Direktör, "Ben senin için ölüyorum" sözlerini okudu ve büyük bir korkuya düştü. Birkaç dakika yerinden kalkamazdı. Sonra mektubu davayı görmüş olan adama götürdü. O da mektubu okudu ve asıl kabağatlı olan Hilmiyi sorguya çekmeye başladı. Hilmi ona bütün geçmiş hayatını anlattı. O gece adamı nasıl öldürdü, nasıl kaçtı ve saklandı. "Beni öldürün! Size yalvarıyorum, bırakın beni, öleyim!" sözleriyle sustu.

Ama Orhan'ın yazdığı "Ben senin için ölüyorum" sözü davayı gören adamın yüreğine dokunmuştu. Böyle büyük bir kurbanın

boşuna olmasına razı değildi. Şaşkınlıkla Hilmiye baktı. Hilmi ne kadar büyük bir sevgiyle sevilmişti. Onu ölüme göndermeyi doğru bulmadı. Çünkü Orhan agası, onun kabağati, onun günahı için hayatını vermişti. Sonunda Hilmi, mektup elinde, affedilmiş bir adam olarak evine döndü.

Hilmi tam pişman olmuştu ve yürekten tövbe etti. Gözyaşları döktü ve Allaha yalvardı: "Ey Allahım! Beni günahlarımla öldürme. Bir başkası günahım için öldü ya. Günaha karşı koyabilmek için bana gayret ve kuvvet ver. Beni layık yap, benim için ölenin rubalarını giymeye. Bana yardım et, bu rubaları bütün lekelerden saklayabileyim. Beni her günden kurtar."

O günden sonra Hilmi o kadar çok değişti ki, arkadaşları onu tanıyamadılar. Cana yakın ve sevgi doluydu. Ama eski arkadaşlarının arasında Hilmi bir yabancı gibiydi. Başlangıçta eski arkadaşları onu tekrar önceki hayatına döndürmek istediler. Ama o, herkese tatlılıkla şu açık cevabı verdi: "Bu rubalarla gelemiyorum; çünkü Orhan agam öyle yerlere hiç gitmezdi."

Arkadaşları yavaş yavaş ondan vazgeçtiler. Bazıları onu tamamen bıraktılar. Bazıları onun rubalarına saygıyla baktılar. Sade değişen hayatına bakmakla kalmadılar. Bazıları onun bu temiz yoluna katıldılar.

Hilmi, senelerini Allahı için işlemekle geçiriyordu. Hayatı sevgi ve sabırla doluydu. Günün birinde Hilmi çok hastalandı ve az sonra öldü. O vakit, kendi isteğine göre, onun ölmüş bedenini Orhan agasının rubalarıyla örttüler ve onu böyle mezara taşıdılar. Bunun anlamını öğrenen tanıdıkları, bu meseleyi hiç unutamadılar.

Sevgili arkadaş, Orhanın Hilmiye karşı olan büyük sevgisine şaşıyoruz. Böyle bir sevgi çok az görülür. Bunun için bu yazıyı merakla sonuna kadar okudunuz. Bir kardeş için, ya da çok kıymetli bir dost için ölmeye razı olmuş kişilere, çok az da olsa,

rastlayabiliriz. Ama bizleri hepsinden daha çok şaşırtan bir şeye dikkatinizi çekmek istiyorum: İsa Mesih, bir kardeş ya da bir dost için ölmedi. Tam tersine, kabağatlılar, günahlılar ve düşmanlar için canını vermiştir.

Bizler, belki kendi kızanımız için ya da iyi bir insan için canımızı vermeye hazır olabiliriz. Ama İsa Mesih, nankör, gururlu, yalancı, aldatıcı, haylaz, kıskanç, ikiyüzlü, kavgacı, sözünde durmayan, namussuz, sövücü, hırsız, kin tutan kimseler için hayatını verdi. O şöyle dedi:

"Ben kabağatsız olanları değil, kabağatlıları çağırmaya geldim" (İncilden Matta 9: 13).

Âdem ve Havva tek bir günah için cennet bahçesinden kovuldular, sonsuz hayatlarını kaybettiler. Ama bizler, yalnız bir kere değil, sayısız kere Allahı seslemedik, Onun isteğini yerine getirmedi. Günah yükümüz çok ağırdır. Kendi kuvvetimizle ve kendi işlerimizle günahlarımızdan temizlenemeyiz. Durumumuz, tam Hilminin durumuna benziyor: Dava için Allahın önüne çıkarıldık mı, korkuyla Allahın kararını bekleyeceğiz. Allah her şeyi görür. Onun gözüne her şey açıktır. O, ışıktır, kimse Ondan saklanamıyor. Allah günahlarımıza göz yummayacak. Ama Allah, çaresizliğimizi bildi ve bize bir kurtarıcı gönderdi. Bu kurtarıcı İsa Mesih'tir. O, kabağatsızdı; bizim kabağat yükümüzü üstüne aldı ve cezamızı ödedi. Korkunç acılar içinde öldü. Dinimiz (religiamız) ve milletimiz ve dilimiz her ne olursa olsun, İsa Mesih'in ölümü her birimiz için geçerlidir, yani İsa Mesih bütün insanlar için canını verdi. Bizim için öldü, senin ve benim için.

Davayı gören adam, Orhanın Hilmi kardeşine olan sevgisini gördü. Adam, Orhanın hayatı Hilminin hayatı yerine saydı. Hilmiyi affetti, onu serbest bıraktı. Allah, dava gören bu adamdan çok daha üstündür. İsa Mesih'i kendilerine kurtarıcı ve padişah olarak kabul edenlere dava ve ceza yoktur. İsa Mesih'in bütün insanların yerine ölmesini Allah kabul etti ve sanki peçatladı. Allah, İsaya ölümünden üç gün sonra diriltmekle şunu

gösterdi: O, İsanın işini beğendi.

Ne yazıktır ki, insanların çoğu, İsa Mesihin sevgisi karşısında ve İsanın ölümünün sonsuz kıymeti karşısında meraksız ve duygusuz kalır. Üstelik "Bir insanın başka birinin yerine ceza çekmesi, ölmesi, olur mu hiç?" der ve İsaya bağlı olanları hor görürler. "Siz İsanın ölümüne güveniyorsunuz, sabahtan akşama kadar günah işliyorsunuz" der ve bizi maytaplarlar.

Keşke böyle konuşan kişiler Orhan ağanın rubalarının kıymetini anlasalar. İsa Mesih bu dünyada temiz, lekesiz, yalansız bir hayat sürdü. Onun her sözü ve her davranışı candan ve sevgiyle doluydu. Düşmanlarını bile iyilikle karşıladı. İsa Mesih, bizim miskin, günahla kirlenmiş rubalarımızı giydi ve bize en küçük bir lekesi olmayan kendi rubalarından verdi. Bu rubaları giyenler, Kurtarıcıya olan sevgilerinden ötürü, Onun gibi olmak, Onun gibi konuşmak, Onun gibi davranmak ve Onun gibi sevmek ve affetmek isterler. Onu örnek alırlar. Allahın sevgisi onlar için bu dünyada bulunan her şeyden daha kıymetlidir.

İsa Mesihe bağlanan insanlar, böyle yaşayabilmek için nereden ve kimden kuvvet alırlar? Orhan, kardeşi Hilmiye temiz rubalarını bırakmış, ama ölmüştü. İsa Mesih bize temiz rubalarını bırakmakla kalmamıştır. O, ölümünden üç gün sonra dirilmiştir. Şimdi yaşıyor. Ona kurtarıcı olarak iman edene, Allah sonsuz hayatı veriyor. Sonsuz hayattan başka O, imanlılara kendi sevgisinden, kendi doğruluğundan ve kendi iyiliğinden de veriyor. Onlar ölümden hayata geçmişlerdir. İsaya izleyenlerin sıkıntıları, acıları olacaktır. Ama ölümlü yenmiş olan İsa Mesih, yolun sonuna kadar onlarla beraberdir.

İsa şöyle diyor: "Dar kapıdan girin. Ölüme götüren kapı geniş, yol da geniştir, ondan girenler çoktur. Ama hayata götüren kapı dar ve yol sıkışıktır ve onu bulanlar azdır." (İncilden Matta 7: 13)

Hayat İçin Hayat!

Sevgili okuyucularım, İsa Mesihin bizim için ve bizim yerimize

ölmesi Allahın isteğiydi. Allahın bize olan bu üstün sevgisi karşısında bir karar vermeden önce derin düşünün. Aynı zamanda size yalvarıyorum, bu eşsiz sevgiyi cevapsız bırakmayın.

“Hayat için Hayat” yazısı için söyleyeceğiniz veya soracağınız oldu mu, bize mektup yazın. Adresinizi ve adınızı açık bir yazıyla yazmayı da unutmayın. Haberlerinizi bekleriz.

"HAYAT İÇİN HAYAT" meselesine bağlı, İncil Kitabından seçilmiş bazı ayetler:

İsa Mesih günahlarımız için öldü, gömüldü ve üç gün sonra dirildi. (1.Korintliler 15:4)

Sevgi nedir, bunu Mesihin bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz lâzım. (1.Yuhanna 3:16)

Allah kendi sevgisini bununla gösteriyor: Biz günahlıydık ve Mesih bizim yerimize öldü. (Romalılar 5:8)

Bizler doğruluk için yaşayalım diye, İsa Mesih günahlarımızı ağaçta kendi bedeninde taşıdı; Onun yaralarıyla siz şifa buldunuz. (1.Petrus 2:24)

Bilirsiniz ki, babalarınızdan ve dedelerinizden kalma boş hayatınızdan, gümüş ya da altın gibi şeylerle kurtulmadınız. İsa Mesihin çok kıymetli kanı ödemesiyle kurtuldunuz. (1.Petrus 1:18-19)

İsa herkes için öldü, öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, İsa için yaşasınlar. (2.Korintliler 5:15)

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net